

Tichý pláč

Hlouček studentů se řítí do školy a očekává další monotónní den. Jakmile do ní vstoupí, zarazí je to mrazivé ohlušující ticho. Když zaklepou na všechny prázdné kabinety a nikde nepotkají žádného pedagoga, uvědomí si, že jsou ve škole sami.

Je pondělí 5. dubna 2031 odpoledne a vyučování se chýlí ke konci. Studenti i kantoři již vyhlíží návrat do svých domovů. V kabinetu fyziky v tuto chvíli sedí pouze pan učitel Matějček, zapisující si poznámky do svého deníku. Pana Matějčka ostatní učitelé litovali. Neměl totiž rodinu, nemohl se nikomu svěřit, a tak si svůj tok myšlenek a starostí psal do svého deníku. Byla to taková jeho vrba. Z jeho rozjímání ho ale náhle vyrušilo, stejně jako ostatní učitele, pípnutí mobilu, na kterém stála zpráva: „*Dnes v 16:00 důležitá schůze pedagogů ve Světlušce!*“ Světluška byla speciální místnost pro různé schůze a porady umístěná v budově naproti škole. Byla tajná, o její existenci věděli pouze zaměstnanci a vedení školy.

Když nastal čas schůze a učitelé si svým čipem otevřeli dveře Světlušky, nevěřili vlastním očím. U každé židle byla připravena sklenička nějakého sektu, což bylo velmi neobvyklé. Rozhodli se, že si všichni společně připijí. Jakmile se ale napili, nastala tma.

Reakce studentů na absenci učitelů byly rozporuplné. Zatímco se někteří vyděsili a chtěli to začít řešit, jiné celá situace nerozhodila. „Máme celý den volnej, tak jdeme kalit,“ navrhl například Vítek, syn zámožného podnikatele, o kterém se všichni domnívali, že chodí na gymnázium spíše z protekce. Netrvalo dlouho a na místo dorazily i první policejní hlídky.

Když se učitelé probudili, cítili se, jako by jim ty svítivé bílé stěny propalovaly díry do hlav a umísťovaly tam bombu, která má každou chvíli vybuchnout. Velká obrazovka uprostřed stolu jim připomínala dnešní datum. Byla středa 7. dubna 2031. Prospali celé dva dny! To byla taky jedna z mála věcí, co si pamatovali. Vše ohledně jejich učitelské profese jako by zmizelo v hluboké propadlině zapomnění. Nevzpomínali si ani na svoje vlastní učivo!

Když vyšli z budovy, všechny hlavy policistů a vyšetřovatelů se stočily směrem k nim. Nikdo nemohl uvěřit, že ti, po kterých policie dva dny pátrala, se nacházeli tak blízko. Jakmile celou skupinu pohřešovaných pedagogů zaznamenala bezpečnostní kamera gymnázia, věci se daly do pohybu. Znenadání se na počítači v sekretariátu objevil dopis, který měl celou tuto záhadu objasnit: „Jestliže čtete tento dopis, znamená to, že učitelé se vrátili a vy můžete ukončit vyšetřování. Usnadním vám totiž práci. Na tuto školu jsem začal chodit z vlastní vůle, proto mě mrzí, že nemohu říct to samé i o mém odchodu. Již od začátku školního roku jsem byl šikanován. Musel jsem trpět urážky, posměchy i napadení. Kvůli tomu jsem nebyl schopný se nic naučit a učiteli mi to bylo vyčítáno.“

Ačkoliv si mé situace všimli, rozhodli se nepodnikat žádné kroky k mému vysvobození. Tak jsem vymyslel plán. Postavil jsem je do stejné situace. Žijeme v moderní době, a tak vymazat někomu paměť není žádný problém. Teď nevědí o svém učivu nic, stejně jako já před pár dny. Vše je přes počítač, takže když jsem se dostal do školního počítačového systému, měl jsem nadvládu prakticky nad celou školou. V tuto chvíli je můj úkol splněn a duše nasycená. Už mě tu víckrát neuvidíte.“

Když si tento dopis přečetli vyšetřovatelé, ihned si ho spojili s posledním zápisem z deníku pana Matějčička: „*Už nějakou dobu si všímám moc špatného chování jednoho studenta vůči jeho spolužákovi. Chtěl jsem zakročit, ale když jsem zjistil, že ten krutý hoch je z vlivné podnikatelské rodiny, musel jsem ustoupit. Mohl bych přijít o vše. Musím se přiznat, že jsem v koncích.*“

- Ondřej Gaborčák, třída 1.A